

Sygn. akt IV CNP 49/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 24 stycznia 2014 r.,
w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

1. M. G. wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z 24 stycznia 2014 r., którym oddalona została jej apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 11 września 2013 r., zasądającego od niej na rzecz powoda kwotę 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od 22 października 2012 r. i kwotę 4.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

2. Zgodnie z art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na skarżącym, o czym stanowi art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarżąca wskazała, że od wyroku Sądu Okręgowego z 24 stycznia 2014 r. z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie przysługiwała skarga kasacyjna i brak jest podstaw do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania zakończonych tym wyrokiem. W tym zakresie stanowisko skarżącej nie budzi wątpliwości.

3. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uprawdopodobnienie szkody, którą poniósł w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarga nie jest środkiem, który by mógł zapobiec szkodzie, gdyż jej uwzględnienie nie prowadzi do wzruszenia zaskarżonego nią orzeczenia, a co najwyżej stanowi prejudykat dla procesu o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego wyroku. Przesłanką dopuszczalności skargi nie jest zagrożenie szkodą, ale jej wyrządzenie i to tę przesłankę skarżący ma obowiązek uprawdopodobnić (art. 424⁵ § 1 k.p.c.).

Realizując przytoczony wyżej obowiązek, pozwana stwierdziła, że „dowodem wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku jest dowód uregulowania przez pozwaną na rzecz powoda części zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w R. w sprawie V GC .../12 kwoty”. Do skargi dołączone zostały dwa wydruki potwierdzeń przelewu z konta pozwanej na konto powoda kwot 100 zł

i 50 zł, których tytuł opisany został następująco: „część należności głównej wyrok SO L. IX GA .../13 SR R. V GC .../12” i „zapłata części z sygn. akt V GC .../12, IX GA ...”. W dalszej części skargi, w ramach wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, pozwana powołała się na zagrożenie niepowetowaną szkodą, jakie stwarza stan wykonalności wyroku i swój określony tym wyrokiem obowiązek spełnienia świadczenia na rzecz pozwanego zestawiała z obowiązkiem alimentacyjnym pozwanego, którego nie jest przecież wierzycielką.

Zgodnie z ustalonym w orzecznictwie poglądem, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10). Trzeba podkreślić, że koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczzone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, z 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13).

Ze skargi wniesionej przez pozwaną absolutnie nie wynika, że na skutek wydania wyroku z 24 stycznia 2014 r. poniosła szkodę w rozumieniu przytoczonym wyżej. Pozwana nie wskazała ani na wysokość szkody, ani na czas jej powstania. Dowody przelewów świadczą wprawdzie o tym, że pozwana zapłaciła powodowi 150 zł, ale wyrok Sądu Okręgowego, o którym wspomina w tytułach obu tych przelewów jest tytułem egzekucyjnym wyłącznie dla obowiązku zapłaty kosztów w wysokości 1.200 zł, które zresztą korzystałyby z pierwszeństwa zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego wyjaśnianie wątpliwości, na poczet jakiego świadczenia należnego powodowi w związku

z prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie o zapłatę odszkodowania mają być zaliczone obie wpłaty pozwanej, skoro ona sama w skardze na ten temat się nie wypowiedziała.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca nie uprawdopodobniła, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia jej szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.).

Kosztów na rzecz powoda nie zasądono, gdyż jego wniosek dotyczący ich zasądzenia nie został powiązany z rozpoznawaniem sprawy na tym etapie, na którym dochodzi do badania wymagań formalnych skargi i oceny jej dopuszczalności, lecz z rozpoznaniem sprawy co do meritum.